

ΦΕΡΙΤΑ΄ ΥΛΙΚΑ

για την αυτοοργάνωση στη ζωή, την έκφραση, τη δημιουργία
για την ελευθερία στην ισοπέδωση κάθε περιορισμού της
για την αλληλεγγύη σε κάθε απόπειρα υπονόμευσης της κανονικότητας

Φλεβάρης 2025

τυπώθηκε σε 400 αντίτυπα
και διανέμεται χέρι με χέρι
χωρίς αντίτιμο,
με ελεύθερη συνεισφορά,
γιατί η εξεγερσιακή ευαισθησία
θα είναι πάντα ανεκτίμητη,
για πάντα.

edito- rial

Η κατάσταση πάει από το κακό στο χειρότερο, με το χειρότερο να συμπα-
ρασύρει το κακό σε αδιανόητα βάθη «οργανωμένου» ανορθολογισμού.

Η χειρότερη κυρίαρχη εκδοχή του Διαφωτισμού δε θα μπορούσε να είναι
άλλη στην εποχή μας από τον μετα-φασισμό του Τραμπ και των «ομολόγων»
του, που φαίνεται να αναδιατάσσουν την παγκόσμια τάξη με όρους
Ύβρεως, ανάλογους ιστορικά με εκείνους του φασισμού του μεσοπολέμου.
Αφήνοντας ανοιχτή την υπόθεση της Νέμεσης που πάντα ακολουθεί...

Η χειρότερη εκδοχή της πραγματικότητας των Παλαιστινίων στη Γάζα και
την Δυτική Όχθη δε θα μπορούσε παρά να είναι αυτή ανάμεσα στην κόλαση
που βιώνουν εδώ και μήνες και στις απειλές για μια νέα χειρότερη κόλαση.
Μοιάζει με την χειρότερη εκδοχή της πραγματικότητας στην οποία βρί-
σκονται όσοι άνθρωποι βιώνουν την εμπόλεμη συνθήκη στην Ουκρανία.
Αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο να πτηθούν οι κυρίαρχοι από τις ίδιες
τους τις αντιφάσεις.

Η χειρότερη εκδοχή της κεντρικής πολιτικής σκηνής στα ημέτερα δε θα
μπορούσε να είναι άλλη από μια ευθέως ανάλογη καρικατούρα των κυρίαρ-
χων αντιλήψεων σε επίπεδο παγκόσμιας κυριαρχίας. Αφήνοντας ανοιχτό
το ενδεχόμενο να διεμβολιστεί από τα “πλήθη” των Τεμπών ανά την επι-
κράτεια καταρρέοντας μέσα στα ίδια της τα αλαζονικά λάθη και υπό το
βάρος της ανυπόφορης παρακμής της.

Η χειρότερη εκδοχή της καθημερινότητας είναι εδώ με τις κοινωνικές ανι-
σότητες να διευρύνονται και την κυρίαρχη τάξη να θωρακίζεται μέσα στην
συρρίκνωσή της, όπως αυτή διαμορφώνεται από τη συγκεντροποίηση του
πλούτου, με τον κοινωνικό αποκλεισμό να διαστέλλεται χωνεύοντας όλο
και περισσότερους «καταραμένους» των υποτελών τάξεων και των περι-
θωριοποιημένων κοινωνικών ομάδων, με τη δυστυχία και την ανασφάλεια,
το φόβο και το άγχος να κυριαρχούν σε όλη τη σφαίρα της κοινωνικής
εμπειρίας. Αφήνοντας ανοιχτό το ενδεχόμενο μετατροπής της κοινωνικής
δυσφορίας σε αυθόρμητη γενικευμένη (αντι)βία.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη το εναντιωματικό κίνημα έχει τα δικά του δια-
κυβεύματα. Να απαντά στην κρατική επιθετικότητα, να αποδομεί τις πολι-
τικές (κόμματα, “Μ”.Κ.Ο.) και κοινωνικές (καθεστωτικές συνδικαλιστικές
οργανώσεις, ΜΜΕ) διαμεσολαβήσεις, να μην υποστέλλει την κριτική σε
επίπεδο θέσμησης της καθημερινής ζωής, να μη φοβάται την αυτοκριτική
του, να συγκροτεί τα προτάγματά του με ιδεολογικούς και υλικούς όρους
πραγμάτωσής τους μέσα στην συγκυρία.

Η συντακτική ομάδα των Φερτών Υλικών, ως εργαστήριο διαρκούς διερεύ-
νησης της σχέσης του δημιουργικού φαντασιακού με το εναντιωματικό κί-
νημα, απευθύνεται σε όσους και όσες δεν αναγνωρίζουν τον εαυτό τους
στην αστική συγκρότηση των εκφραστικών μέσων και σκοπών. Η κοινωνία
του Θεάματος, ως διαδικασία αντικατάστασης όλων των αυθεντικών περιε-
χομένων στις μορφές ελεύθερης έκφρασης με περιεχόμενα πραγματοποί-
ησης, αλλοτρίωσης και υποταγής με τη διαμεσολάβηση των εικόνων και,
στις μέρες μας, με τη συνεπικουρία των επικοινωνιακών εργαλείων του
διαδικτύου, κάνει ασκήσεις απόλυτης κυριαρχίας. Οι εμπορευματικές σχέ-
σεις έχουν μετατρέψει κάθε ανθρώπινη συναλλαγή σε μέγεθος ανταλλα-
κτικών αξιών. Η ασφυξία της καθημερινότητας ακρωτηριάζει κάθε
απελευθερωτική διέξοδο στα εκφραστικά μέσα.

Σε αυτό το τεύχος, αντιστρέφουμε για μια ακόμη φορά την κοινωνική
σχέση των σόσιαλ μήντια μεταφέροντας επιλεγμένα σημεία τους από την
άυλη μορφή τους στο χαρτί, διερευνούμε τη σχέση ελεύθερων χώρων,
αντικουλτούρας και εναντιωματικού κινήματος, παρουσιάζουμε την αυτο-
οργανωμένη «Λατέρνα» από την Θεσσαλονίκη, τις καταλήψεις εντός μας
από την ομάδα Κα.Σα., την πέτρινη επιφάνεια του λάθους από τη Ν., τις
μαντινάδες και τα ριζίτικα του παντοτινού συντρόφου Βαρδή Τσουρή, όπως
τα συνέλεξε όντας έγκλειστος στη φυλακή των Χανίων, την ποίηση από την
πολίχνη του Ανδρέα Βουτσινά.

Συνεισφέροντας...

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Στη φωτογραφία φαίνεται ο Λουίτζι Μαντζιόνε, ο 26χρονος Αμερικανός που στις 4 Δεκεμβρίου εκτέλεσε στη μέση του δρόμου τον Μπράιαν Τόμσον, τον CEO της εταιρείας ασφάλισης υγείας UnitedHealthcare, μιας από τις μεγαλύτερες στον κλάδο της στις ΗΠΑ. Γύρω του ένας εσμός θεσμισμένων δολοφόνων εικονίζει το πρόσωπο της τάξης και της κανονικότητας. Ο Λουίτζι είναι συνονόματος του ιταλού αναρχικού Λουίτζι Λουκένι που το 1898 εκτέλεσε με μαχαίρι την αυτοκράτειρα Ελισάβετ της Αυστρίας. Η πράξη του εγείρει στη μεριά των υποτελών τάξεων περίπου τις ίδιες γόνιμες βεβαιότητες και τα ίδια διαχρονικά ερωτηματικά που θέτει η φυσιογνωμία της ατομικής δράσης... Ας φροντίσουμε -σε ό,τι μέγεθος μας αναλογεί- ο σύγχρονος Λουίτζι να μην έχει το ίδιο τέλος με τον ιστορικό του συνονόματο.

Γιάννης Μάγγος
13 ώρ. · 🌐

ΕΓΩ, Ο ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΜΑΓΓΟΣ, ΚΑΤΑΓΓΕΛΩ:

Βρίσκομαι στο νοσοκομείο με 6 ή 7 κατάγματα στα πλευρά και με θλάση στο σκύλι, χτυπημένος άγρια κ βασανισμένος από τις δυνάμεις καταστολής (ΜΑΤ, ΟΠΚΕ, Ασφάλεια)...
...Ξέρω πως η επίθεση εναντίον μου ήταν στοχευμένη. Ξέρω πως δεν τους νοιάζει να βαρύνει μπροστά στα μάτια του κόσμου και να κάνουν επίδειξη εξουσίας. Ξέρω πως δεν πρόκειται να αλλάξει κάτι σε σχέση με τον ρόλο της αστυνομίας, όσα και να αποκαλυφθούν για αυτούς, αφού είναι οι εντολοδόχοι εκτελεστές του κρατικού μηχανισμού. Αλλά αν θεωρούν πως μας φοβίζονται, εκεί κάνουν ένα μεγάλο λάθος: δεν μας φοβίζονται, μας εξοργίζουν. Οι ιδέες μας, όσους κι από 'μας αν σκοτώσουν, δεν θα πεθάνουν ποτέ. Θα κατοικούν πάντα στα μυαλά των ελεύθερων ανθρώπων. Ήμασταν, είμαστε και θα είμαστε πάντα εδώ, ενάντια σε κάθε τι που μας πνίγει και δεν μπορούμε να ανασάνουμε, ενάντια στο άδικο, για την ελευθερία όλων μας, σε κάθε γωνιά του πλανήτη.
Κι ας μην νικήσουμε ποτέ... Θα πολεμάμε πάντα!!

Πήρε ο Γιάννης Μάγγος, ο πατέρας του Βασίλειου, τον αγώνα του παιδιού του στη δική του πλάτη, και επί 5 σχεδόν χρόνια τώρα τον μεταφέρει σε όλη την επικράτεια, συνδέοντάς τον με κάθε αγώνα ενάντια στην αυθαιρεσία της Εξουσίας, μια αυθαιρεσία ως εγγενή φύση της Εξουσίας και όχι ως θεσμική εκτροπή της. Η κοινωνική δικαίωση του Βασίλη είναι δεδομένη. Η θεσμική δικαίωση, σε ευθεία αναλογία με την κοινωνική, θα είναι μάλλον ένα διαρκές -και πιθανόν μάταιο- ζητούμενο.

Ο χρήστης **Οδός Γέλιου** πρόσθεσε μια νέα φωτογραφία στο άλμπουμ: **διαφορές** · Ακολουθήστε
3 ημ. · 🌐

GAZZETTA.GR

Κρεμλίδου: «Δύσκολο επάγγελμα το instagram, φορολογούμαστε και εμείς» (vid)

Σε καταλαβαίνω Έλενα! Βόρειο ειρηνικό ωκεανό με 12 μποφόρ καιρό και 7-8 μέτρα κύματα έκανα τον σταυρό μου και έλεγα ο Θεός με φύλαξε που δεν έγινα ισταγκραμερ

1028

Πέρα από τις γραφικότητες και τα διάφορα παρατράγουδα, ας κρατήσουμε τη φράση του Paul Preciado: "οι οθόνες είναι το νέο δέρμα του κόσμου".

👍 16

1

👍 Μου αρέσει!

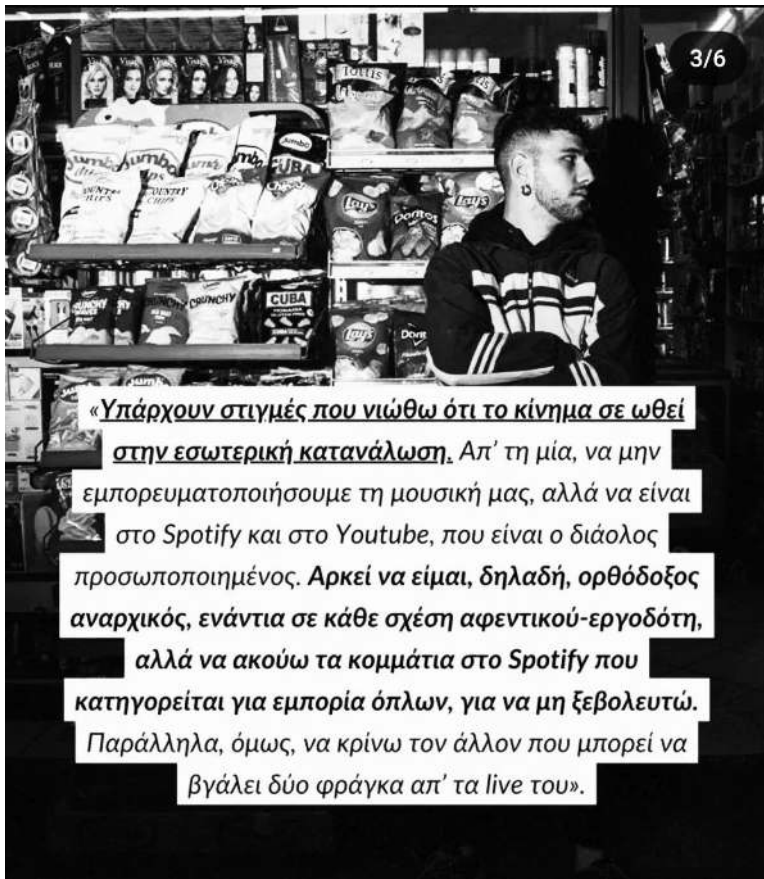
💬 Σχόλιο

🔗 Κοινοποίηση

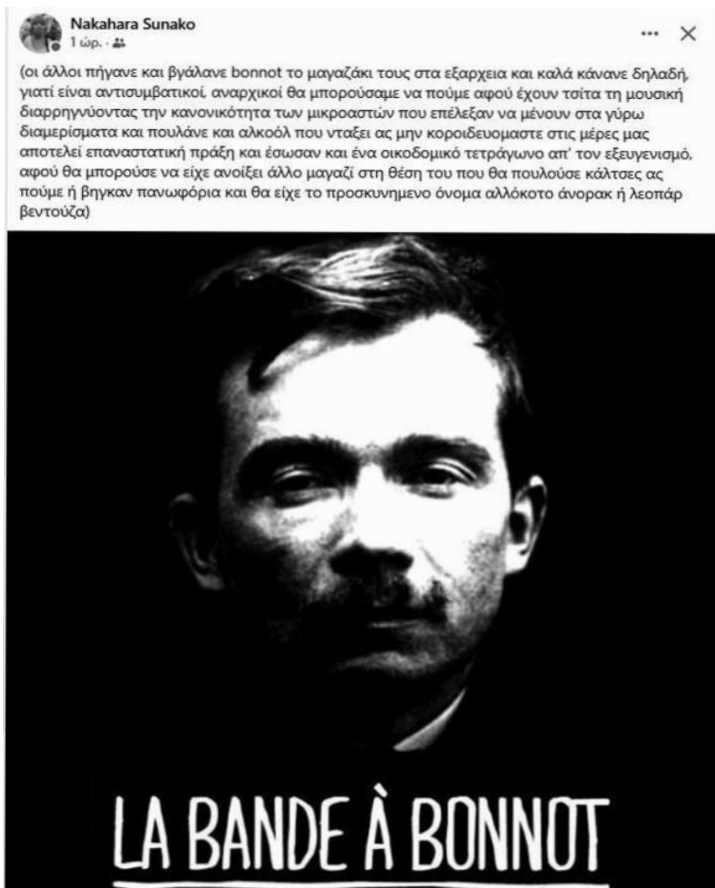
Adam Martinakis · Ακολουθήστε

Not everything in the books is true either. It's about the interesting lies, anyway

«Υπάρχουν στιγμές που νιώθω ότι το κίνημα σε ωθεί στην εσωτερική κατανάλωση. Απ' τη μία, να μην εμπορευματοποιήσουμε τη μουσική μας, αλλά να είναι στο Spotify και στο Youtube, που είναι ο διάλογος προσωποποιημένος. Αρκεί να είμαι, δηλαδή, ορθόδοξος αναρχικός, ενάντια σε κάθε σχέση αφεντικού-εργοδότη, αλλά να ακούω τα κομμάτια στο Spotify που κατηγορείται για εμπορία όπλων, για να μη ξεβολουτώ. Παράλληλα, όμως, να κρίνω τον άλλον που μπορεί να βγάλει δύο φράγκα απ' τα live του».

Οι κάθε λογής αντιφάσεις είναι για να ξεπερνιούνται κι όχι για να γίνονται άλλοθι ή προτάγματα

Plakiasnikos
@PlakiasNikos

Διαβάζω ότι διάφοροι καλλιτέχνες θα παραβρεθούν αφιλοκερδώς στο καλλιμάρμαρο για μια συναυλία που θα είναι αφιερωμένη στα ΤΕΜΠΗ. Μεταξύ των καλλιτεχνών είναι και οι @sokratismalamas @thanasispapakonstantinou@foivosdelivorias και άλλοι. Μέχρι εδώ όλα καλά μέχρι που έπεσε το μάτι μου στο εισιτήριο για την είσοδο με αντίτιμο 15 €.

Γνωρίζετε που θα πάνε αυτά τα χρήματα ;

Γνωρίζετε ότι ο σύλλογος που το διοργανώνει απαρτίζεται από 6 οικογένειες ;

Ζητήσατε καταστατικό συλλόγου ;

Ζητήσατε να δείτε αν είναι νόμιμος ;

Γνωρίζετε ότι όλες οι άλλες οι οικογένειες είμαστε αντίθετοι σε ότι έχει να κάνει με οικονομικά αντίτιμα .

Χαιρετώ την κίνηση σας και ευχαριστώ που δεν μας ξεχνάτε .

Θα σας πω μόνο ακυρώστε την παρουσία σας εκεί διότι θα ακολουθήσουν νομικές διαδικασίες και ασφαλιστικά μέτρα .

Οποιος έχει οικονομική ανάγκη να χρησιμοποιήσει μόνο το όνομα του συγγενή του και όχι τον αριθμό 57 και πληθυντικό όπως πχ ΘΥΜΑΤΩΝ .

Τα ονόματα των δικών μου παιδιών δεν θα γίνουν εισιτήρια των 15€.

Κάποτε θα κάνουμε αυτή την συναυλία χωρίς οικονομικά αντίτιμα και με χιλιάδες κόσμο .

Ας κρατήσουμε τις δύο τελευταίες προτάσεις του συγγενή 3 δολοφονημένων κοριτσιών στα Τέμπη. Διατυπώνουν τα όρια μέχρι τα οποία φτάνουν οι ανταλλακτικές αξίες και η πραγμοποίηση των ανθρώπινων σχέσεων. Όρια που πρέπει να διασταλούν σε όλο το φάσμα της καθημερινής ζωής.

Πιεςτηριο
4 ημ. · 🌐

Φαντάσου να περπατάς στο βουνό και ξαφνικά ανάμεσα σε ρυάκια και πελώρια δέντρα να δεις μπροστά σου ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ!

Η Biblioteca del Lupo, δηλαδή Βιβλιοθήκη του Λύκου, είναι ένα υπαίθριο βιβλιοπωλείο στα δάση του Πιεμόντε της Ιταλίας ΣΤΑ 1300Μ.. Είναι αυτοδιαχειριζόμενο και πιστό στην αναζήτηση ενός εναλλακτικού τρόπου ζωής

Τα βιβλία του μιλούν για λύκους κι άγρια ζώα, για παραδόσεις και μύθους των βουνών, για την αυτοκατασκευή σπιτιών και καταφυγίων, την ενεργει... [Δείτε περισσότερα](#)

Κυκλοθυμικός
22 ώρ. · 🌐

Την Πέμπτη 13.02.2025, στο Δικαστικό Μέγαρο Ιωαννίνων διεξάγεται μία σημαντική δική — ειδικά για το άτομο που βρήκε το κουράγιο να την ξεκινήσει.

TW: Σεξουαλική παρενόχληση, βιασμός, παιδεραστία

Η Έλενα υπήρξε θύμα βιασμού από τον πατέρα της, Πέτρο Λεύκοβιτς.

Η κακοποίησης της ξεκίνησε με τη μορφή αποπλάνησης όταν εκείνη ήταν μόλις 9 χρονών και παγιώθηκε σε βιασμό κατ' εξακολούθηση όταν έγινε 11. Ο Λεύκοβιτς επισκεπτόταν συχνά το δωμάτιό της, την καλούσε στο δικό του και την πήγαινε βόλτες με το αυτοκίνητό του για να την παρενοχλεί. Ανά καιρούς, της ζητούσε να καλέσει κάποιες από τις επίσης ανήλικες φίλες της να ακολουθήσουν στις στιγμές που την κακοποιούσε. Η Έλενα αρνιόταν, ενώ παράλληλα παρατηρούσε την παραβιαστική συμπεριφορά που έδειχνε ο Λεύκοβιτς και σε άλλα κορίτσια της ηλικίας της, ακόμα και σε ένα τυπικό πλαίσιο συναναστροφής μαζί τους. Στα 17 της, η Έλενα ζήτησε βοήθεια από τη γιαγιά και τη μαμά της, αλλά δεν βρήκε την υποστήριξη που περίμενε. Στα 18 της, όταν πλέον δεν χρειαζόταν συγκατάθεση για να προβεί σε καταγγελία, πήγε στην αστυνομία για να μιλήσει για ό,τι της έκανε ο Λεύκοβιτς όταν ήταν παιδί. Ενώ οι νομικές διαδικασίες ξεκίνησαν άμεσα, μία από τις πρώτες ερωτήσεις που της έγιναν στο αστυνομικό τμήμα ήταν σχετική με τα ρούχα που φορούσε, όταν κακοποιούταν σεξουαλικά, στα 11 της. Απάντησε ότι φορούσε τις πυτζάμες της.

Η έρευνα της αστυνομίας δεν κατάφερε να εντοπίσει —εύκολα προσβάσιμα— στοιχεία που οδηγούσαν στην αποκάλυψη υλικού παιδικής πορνογραφίας που είχε στην κατοχή του ο Λεύκοβιτς. Παρόλα αυτά, η μαμά της Έλενας και πρώην γυναίκα του Λεύκοβιτς προσκόμισε στο δικαστήριο την προσωπική του ατζέντα, στην οποία αναγράφονταν κωδικοί για sites παιδικής πορνογραφίας. Ο Λεύκοβιτς κρίθηκε ομόφωνα ένοχος για το βιασμό της Έλενας μετά την πρωτόδικη εκδίκαση της υπόθεσης το 2022, 4 χρόνια μετά την καταγγελία της. Η δικηγόρος του ζήτησε, ωστόσο, να αναγνωριστούν ελαφρυντικά, για να μειωθεί ο χρόνος που θα περάσει στη φυλακή. Στις 13.02.2025 στο Δικαστικό Μέγαρο Ιωαννίνων θα γίνει η εκδίκαση της υπόθεσης σε δεύτερο βαθμό. Η Έλενα θα απαιτήσει, έστω και 7 χρόνια μετά την καταγγελία της, να καταδικαστεί εκ νέου ο κακοποιητής της και να μην του αναγνωριστούν ελαφρυντικά.

Θαυμάζουμε πολύ την Έλενα που βρήκε τη δύναμη να σπάσει ένα κύκλο βίας, ντροπής και συγκάλυψης, και να διαρρήξει μια καθημερινότητα νοσηρότητας και υποκρισίας, στον πυρήνα της οποίας βρίσκονται άντρες καθημερινοί —οικογενειάρχες, πολιτικοί, επιχειρηματίες— οι οποίοι με τη σαρωτική εξουσία που τους οπλίζει η πατριαρχία, μπορούν να κάνουν τα πάντα· πάντα σε βάρος άλλων. Η Έλενα δεν φορούσε προκλητικές πυτζάμες στα 11 της, δεν φταίει που δεν μίλησε νωρίτερα, δεν θα μπορούσε να σώσει οικεία της πρόσωπα ή άλλα παιδιά από τον κακοποιητή της· για το βιασμό της φταίει αποκλειστικά ο βιαστής της, και συμπληρωματικά ένα σύστημα διάτρητων νομικών διαδικασιών και κοινωνικών σχέσεων που συντηρείται από όσους προθυμοποιούνται να βρίσκουν ελαφρυντικά σε βιαστές.

Ας στηρίξουμε την Έλενα πηγαίνοντας στο δικαστήριο, ή/και κοινοποιώντας την ιστορία της.

Μαζί με την Έλενα, Καμία Μόνη.

Φίλοι-ες-α, συνάδελφοι-α, αλληλλέγγυοι-ες-α στην Έλενα

Θεοδώρα
@gminore_prelude

Ακολουθήστε

Email που έλαβα μόλις από το σχολείο του παιδιού. Ντροπή σας. Εγώ ξέρω πολύ καλά που είναι το παιδί μου. Εκεί που έπρεπε να είστε όλοι κι όλες, και οι εκπαιδευτικοί.

#Τεμπη_συγκάλυψη

Σχολικό έτος: 2024-2025
Ημερομηνία: 07/02/2025

Σας ενημερώνουμε ότι όταν θα παραλάβετε το μήνυμα αυτό να ξέρετε ότι οι μαθητές/τριες στους γονείς των οποίων στέλνουμε το e-mail δεν βρίσκονται στο σχολείο αλλά στην πορεία, χωρίς άδεια και χωρίς καμία ενημέρωση των καθηγητών.

Η Διευθύντρια

Οι αστικοί θεσμοί αλληλοσυμπληρώνονται. Έτσι όταν κεντρική πολιτική γραμμή είναι η συγκάλυψη της υπόθεσης των Τεμπών, όλοι οι θεσμοί λαμβάνουν την προσαγή και ευθυγραμμίζονται σε ό,τι τους αφορά. Και εδώ οι βαθμονόμοι που θέλουν να λέγονται διευθυντές σχολείων κάνουν ό,τι μπορούν για να επιβεβαιώσουν τη διαρκή τους υποταγή.

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Κηδεία
ΟΙ ΧΑΜΕΝΟΙ ΜΑΣ ΕΡΩΤΕΣ
ΘΑ ΜΟΙΡΑΖΟΝΤΑΙ ΚΟΛΛΥΒΑ ΣΥΝΟΔΕΥΟΜΕΝΑ ΜΕ
ΚΟΝΙΑΚ.
ΤΗΝ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΘΑ ΠΛΑΙΣΙΩΝΕΙ DJ SET ΓΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΟΥΣ
ΚΑΙ ΜΗ
ΟΙ ΠΕΝΘΟΥΝΤΕΣ
ΤΑ ΤΕΚΝΑ
ΠΕΜΠΤΗ 13/02 ΚΑΙ ΩΡΑ 21:00

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Σχολείο
6 ώρ. · 📍
♥️ Θεματικό dj set για τους χαμένους έρωτες, για τους πονεμένους αλλά και τους ερωτευμένους
📅 Πέμπτη 13/2 στις 21:00 στον ΕΚΧ Σχολείο
Θα έχουμε και κόλλυβα γιατί μας αρέσουν

Ένας άγιος Βαλεντίνος όπως τον αντιλαμβάνεται μια κατάληψη...ΕΚΧ Σχολείο.

11/2/2025 παρέμβαση των απλήρωτων εργαζόμενων στην εφημερίδα Αυγή και στον ραδιοφωνικό σταθμό Στο Κόκκινο. Μια ακόμη επιβεβαίωση βασικών πολιτικών αρχών από τα μέσα των ίδιων των αριστερών Μέσων. Είδες η διαδικασία του αγώνα;

αυτοοργανωμένη βιβλιοθήκη νότιας εύβοιας
23 Δεκεμβρίου 2024 · 📍

Αυτή την Παρασκευή 27.12 σας περιμένουμε μετά τις 19:00 στο χώρο της βιβλιοθήκης με μουσικές, ποτά και ποιήματα...

ΑΥΤΟ-ΟΡΓΑΝΩΜΕΝΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΝΟΤΙΑΣ
ΕΥΒΟΙΑΣ
ΑΛΙΒΕΡΙ, ΤΑΜΥΝΑΙΟΝ 36
ΒΡΑΔΙΑ
ΜΕ ΜΟΥΣΙΚΕΣ
ΠΟΙΗΜΑΤΑ
& ΠΟΤΑ
ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 27.12.24
μετά τις 7:00μμ

Γίνονται πραγματάκια ανά την επικράτεια...
Αθόρυβα μεν, ανεκτίμητα δε!

Γεωτοποιοίς
2 Ιουνίου 2023 · 📍

«Ποτέ δεν πρέπει να διατάξεις να πουλήσεις την αγελάδα σου για μια χούφτα μαγικά φασόλια». Τομ Ρόμπινς

Σε μια μικρή γλάστρα στο μπαλκόνι-γραφείο μου, σε μια γλάστρα όπου έχω τον δυόσμο (για να βάζω φυλλαράκια στις μαγειρικές μου δημιουργίες) φύτεψα ένα φασόλι.

Δεν μου το έδωσε μάγισσα, απ' τη λαϊκή αγορά το πήρα. Το φασόλι φύτρωσε, θέρειψε κι όλο μεγαλώνει, όλο ψηλώνει. Ήθελε στήριξη. Έδεσα έναν σπάγκο ψηλά στην τέντα και βοήθησα τη μαγική μου φασολιά ν' αναρριχηθεί. Κι όλο ψηλώνει, όλο ανεβαίνει.

Αυτή η φασολιά στο μπαλκόνι μου είναι σαν την τέχνη -της συγγραφής και κάθε τέχνης. Πρέπει να την ποτίζεις καθημερινά, να τη φροντίζεις. Τι θα σου δώσει; Τι θα κερδίσεις απ' τη φασολιά της τέχνης;

Υπάρχει μια ιστορία απ' την αρχαία Αλεξάνδρεια.

Κάποιος πήγε στον Ευκλείδη και τον ρώτησε:

«Τι θα κερδίσω αν μάθω τη γεωμετρία»

Ο Ευκλείδης είπε:

«Δώστε ένα νόμισμα σ' αυτόν τον άνθρωπο. Για να κερδίσει κάτι».

Έτσι είναι... Η φασολιά που φύτεψες στο μπαλκόνι σου, η συγγραφή, και κάθε τέχνη, ίσως να μη σου δώσει ούτε ένα νόμισμα χάλκινο.

Τα κάνουμε γιατί έτσι ψηλώνει η ψυχή μας – κι αυτό είναι κάτι που δεν έχει αντίκρισμα, σε κανένα χρηματιστήριο.

Όταν γράφουμε, όταν κάνουμε τέχνη, όταν φυτεύουμε μαγικά φασόλια, αγαπάμε χωρίς να περιμένουμε ανταπόδοση.

Η αγάπη είναι η κινητήριος δύναμη κάθε αξίας, σημασίας, μαγείας.

Βρείτε τι αγαπάτε (πείτε αλήθεια στον εαυτό σας), και κάντε το! Μη φοβάστε μήπως και αποτύχετε. Η αποτυχία μάς κάνει καλύτερους.

Το ξέρω πως η φασολιά μου είναι θνητή, ότι θα ξεραθεί και θα πεθάνει τόσο σύντομα. Αλλά χαίρομαι που τη βλέπω να ψηλώνει, να σκαρφαλώνει στον σπάγκο. Δεν θα φτιάξω φασολάδα, αλλά χαίρομαι.

Ίσως γι' αυτό να τα κάνουμε όλα: για να νιώσουμε λίγη ευτυχία, για να νικήσουμε τον θάνατο.

Γιατί η τέχνη, η δημιουργία, η αγάπη, η φασολιά... Είναι ο τρόπος που αντιστεκόμαστε στη θνητότητα και στη θλίψη -στην έλλειψη γενικά και τελικά...

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΗ ΣΧΕΣΗ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΧΩΡΩΝ ΑΝΤΙΚΟΥΛΟΓΟΥΡΑΣ ΚΑΙ ΕΝΑΝΤΙΩΜΑΤΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

Ελεύθερος χώρος δεν σημαίνει ελευθερία μέσα στο χώρο

Προκύπτει ένα βασικό και θεμελιώδες ερώτημα όταν αναφερόμαστε στους ελεύθερους χώρους.

Ως ελεύθεροι χώροι, σύμφωνα με την κρατική πολεοδομία, ορίζονται οι κοινόχρηστοι χώροι εντός εγκεκριμένου ρυμοτομικού σχεδίου «για την παραμονή, αναψυχή και μετακίνηση πεζών και τροχοφόρων»... «επιτρέπονται περιορισμένης έκτασης χρήσεις εστίασης και αναψυχής»... «κατασκευή υπόγειων χώρων για τη στάθμευση αυτοκινήτων»... «επιπλέον, οι γωνίες ανακύκλωσης». Επίσης, είναι και οι χώροι εκτός ρυμοτομικού σχεδίου «ως χώροι δημιουργίας πνευμόνων πρασίνου και αναψυχής, με στόχο τη διατήρηση του φυσικού περιβάλλοντος». Τί σχέση έχει η έννοια της ελευθερίας με τις διατυπώσεις αυτής της νεκρής τεχνικής γλώσσας των “μηχανικών πολιτισμών” και της “ψυχρής αρχιτεκτονικής”;

Από την άλλη μεριά, ωστόσο, πώς θα μπορούσε η ίδια πολεοδομία που έχει αναλάβει τη χωροταξία της εκμετάλλευσης και της καταπίεσης να προσεγγίσει οποιονδήποτε χώρο της δικαιοδοσίας της με τα εργαλεία της ελευθερίας;

Ελεύθερος χώρος δεν σημαίνει ελευθερία μέσα στο χώρο.

Άρα, με την αναφορά μας στους ελεύθερους χώρους πρέπει να έχουμε επίγνωση ότι πρόκειται για χώρους που βρίσκονται στο περιθώριο της καπιταλιστικής αξιοποίησης, όταν θεωρούμε ότι στο κέντρο βρίσκονται σχέσεις κεφαλαιακής συσσώρευσης. Πρόκειται για χώρους υπό διαρκή διαπραγμάτευση, αναλόγως με το πώς θα εξυπηρετηθεί η διαδικασία της καπιταλιστικής αξιοποίησης μέσα στην εκάστοτε συγκυρία.

Στο ερώτημα τί είδους κοινωνικές ανάγκες εξυπηρετούν οι δημόσιοι (:κοινόχρηστοι και ελεύθεροι) χώροι, έχει μεγάλη σημασία το ποιος και από ποια θέση το θέτει ως τέτοιο. Είναι δεδομένο ότι όταν μιλάμε για δημόσιους χώρους εννοούμε κρατικούς. Είναι χώροι μη ιδιωτικοί, δημόσια προσβάσιμοι, υπό κρατική διαχείριση. Και είναι, εντέλει, το κράτος που ορίζει την ίδια την έννοια των κοινωνικών αναγκών.

Η “πανδημία” των ελεύθερων χώρων

Η περίοδος της πανδημίας υπήρξε συμβολική -μεταξύ άλλων και- σε σχέση με τις έννοιες της κρατικής καταστολής και του κοινωνικού ελέγχου. Ένα από τα πεδία όπου δοκιμάστηκε η κατασταλτική στρατηγική ήταν και οι ελεύθεροι χώροι. Ήταν τα πεδία όπου συγκρούστηκαν οι κοινωνικές ανάγκες συνδεδεμένες με την έννοια των ελεύθερων χώρων και η κρατική διαχείρισή τους.

Δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι σε όλη την επικράτεια, καθημερινά και σε όλη την περίοδο της πανδημίας, προσπαθούσαν να «δραπετεύσουν» από την ασφυξία των παντελώς αυθαίρετων και «στοχευμένα» άστοχων κυβερνητικών μέτρων διαχείρισης χρησιμοποιώντας τους ελεύθερους χώρους. Δρόμοι, πλατείες, πάρκα γέμισαν με ανθρώπους που σχημάτιζαν επί τόπου μεγάλες παρέες, αξιοποιώντας τη μαζική άμυνα ως αποτρεπτική της ενδεχόμενης καταστολής.

Επρόκειτο για μια κοινωνική εκφόρτιση από τις κρατικές προσαγές. Με τα μαγαζιά είτε κλειστά είτε με αστυνομουμένη είσοδο, οι ελεύθεροι δημόσιοι χώροι έγιναν λαοφιλείς άνευ προηγουμένου. Από τη μία ενέπνευσαν αμφισβητησιακές προσδοκίες για ένα ανεπίστρεπτο ζωντάνεμα των χώρων αυτών (με δεδομένο ότι υπήρξαν και μαχητικές τους διεκδικήσεις ενάντια στον κρατικό έλεγχο), από την άλλη η χρήση των χώρων αυτών από το “πλήθος” ήταν απογοητευτική ως μνημείων αφροντισιάς και καθαρής χρησικτικότητας. Εντέλει, η πλάστιγγα έγειρε, όπως ήταν και αναμενόμενο, προς τη μεριά της χρησικτικότητας στο βαθμό που οι χώροι αυτοί επέστρεψαν στην πρότερη σχεδόν εγκατάλειψή τους άμα τη εμφανίσει των ανοικτών μαγαζιών.

Για μια ακόμη φορά στην ιστορία συναντάμε το φαινόμενο οι υποτελείς τάξεις να περνάνε σε συνθήκες αυθορμησίας και αυτοοργάνωσης ως προσωρινή μεταβατική συγκρότηση σε περιόδους έκτακτης ανάγκης ή κρατικού κενού. Στο βαθμό που δεν υπάρχει διαδικασία συνειδητοποίησης αυτών των επιλογών, ως σταθερών και διαρκών μορφών συλλογικής απελευθερωτικής κοινωνικής απόπειρας, η επιστροφή στη θεσμική κανονικότητα είναι δεδομένη.

Το αποτέλεσμα ήταν μετά την περίοδο της πανδημίας να ακολουθήσει μια περιστολή των ελεύθερων δημόσιων χώρων. Ενδεικτικό παράδειγμα είναι το φαινόμενο θέσμισης της επεκτατικότητας των μαγαζιών με τα τραπεζοκαθίσματα να μην επιστρέφουν ποτέ στην προ της πανδημίας χωροθέτησή τους.

Ελεύθεροι χώροι και αντικουλτούρα

Η σχέση των ελεύθερων χώρων με την αντικουλτούρα είναι δεδομένη. Ορίζοντας την έννοια της αντικουλτούρας ως ένα «σύστημα» ιδεών και δράσεων εναντίωσης στην κυρίαρχη κουλτούρα δε θα μπορούσε παρά αυτή η εναντίωση, στο συγκεκριμένο, να εκφράζεται ως μια αρνητική δύναμη στην κατάφαση προς τις κυριαρχικές χρήσεις των δημόσιων χώρων. Οι ελεύθεροι δημόσιοι χώροι είναι εξ ορισμού πεδία κοινωνικής διαλεκτικής. Πεδίο κοινωνικών δυναμικών αντιθέσεων και συγκρούσεων.

Με δεδομένο ότι οι αισθητικές της αντικουλτούρας εκφράζονται με διαφορετικές μορφές, παράγονται και διαφορετικές μορφές της κοινωνικής διαλεκτικής. Στις μέρες μας η αντικουλτούρα -εστιάζοντας στη μουσική, μια και αυτή δοκιμάζεται ως επί το πλείστον στο δημόσιο χώρο- εκφράζεται είτε με το πανκ είτε με το χιπ κοπ.

Η αισθητική του πανκ -μακριά από τις ενσωματωτικές της απόπειρες- βασίζεται από καταβολής της στην καταστροφή της αστικής αισθητικής, στην πολεμική άρνηση της κανονικότητας, στην αδιαλλαξία του θορύβου και του χάους απέναντι στην αρμονία της κυριαρχικής κατάφασης σε αυτόν τον κόσμο. Η απεύθυνση μπορεί να γίνεται ανοικτά αλλά ουσιαστικά ενδιαφέρει μια κοινότητα ανθρώπων που συμμερίζονται τη λατρεία της καταστροφικής άρνησης και όχι την υποκρισία του μικροαστικού καθωσπρεπισμού η οποία περιβάλλει οικιστικά τους ελεύθερους χώρους.

Η αισθητική του χιπ κοπ βασισμένη ευθύς εξ αρχής της στην εγγενή και πιο σφαιρική σχέση με τους ελεύθερους δημόσιους χώρους (graffiti, rap, street dance) «ήταν, είναι και παραμένει, ο πιο ωμός, αφιльтράριστος και ακατέργαστος τρόπος να δημοσιοποιηθεί η αντανάκλαση της καταπίεσης του συστήματος (είτε μιλάμε για οικονομικό σύστημα είτε για πεποιθήσεις) στους μη προνομιούχους». Με την ενσωματωμένη του μορφή να εμφανίζεται σε περίφρακτους εμπορευματοποιημένους χώρους, το χιπ κοπ στην ακηδεμόνευτη μορφή του αξιοποιεί τις επικοινωνιακές δυνατότητες των ελεύθερων χώρων σε κάθε ευκαιρία επιβεβαίωσης του αντικυριαρχικού του χαρακτήρα.

Όπως και να έχει, η αντικουλτούρα αποτελεί τον -από τα κάτω- αρνητικό πόλο στην κοινωνική διαλεκτική και στην κατεύθυνση της αμφισβήτησης, της κριτικής και της άρνησης του υπάρχοντος. Χωρίς να βρίσκεται στο απυρόβλητο της κοινωνικής κριτικής μια και, αναπόφευκτα, εκφράζονται αντιφάσεις στην πράξη σε σχέση με τον διακυρνημένο χαρακτήρα της, η αντικουλτούρα αποτελεί σημείο αναφοράς στην απόπειρα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Για την κουλτούρα της “επαναστατικής” εργαλειοποίησης

Η σχέση του εναντιωματικού κινήματος με την αντικουλτούρα δε θα μπορούσε παρά να είναι σύμφυτη. Πολλά άτομα συγκρότησαν τη σφαίρα των πολιτικών τους αντιλήψεων μέσω της αισθητικής της αμφισβήτησης του Υπάρχοντος. Ποίηση, τραγούδια, λογοτεχνία, ζωγραφική, όλη η κριτική δυναμική που εμπεριέχεται στην αγωνία της «τέχνης» να εκφραστεί ελεύθερα, εμπνέουν τις απόπειρες για προσωπική και συλλογική πολιτική συγκρότηση.

Το στοίχημα ήταν και είναι πάντα να αναγνωριστεί η αυταξία της έκφρασης του δημιουργικού φαντασιακού σε σχέση με την πολιτική δράση και να αποφευχθεί η εργαλειοποίησή του από αυτήν. Η αναφορά μας σε ενός είδους τέτοιο στοίχημα γίνεται

Η είσοδος στη συστημική κρίση της περασμένης δεκαετίας επιχείρησε να αποκαθελώσει πολλά από τα δεδομένα σε σχέση με την «οικονομία της εξέγερσης» και έθεσε υπό διαπραγμάτευση τις, έως τότε, αξιακές της βάσεις. Το εναντιωματικό κίνημα βρέθηκε αντιμέτωπο με μια καταστολή που σε μεγάλο μέρος της εκφράστηκε -και εκφράζεται μέχρι και σήμερα- με οικονομικούς όρους. Οικονομική στήριξη κρατουμένων, δικαστικά έξοδα, χρηματικές εγγυήσεις, πρόστιμα κάθε είδους. Αυτή η οικονομική πίεση οδήγησε μέσω της αμεσότητας στην ικανοποίησή της, σε μια επιθετική και απαιτητική σχέση του κινήματος προς την «τέχνη» και σε μια επίσχεση των δυνατοτήτων της. Συναυλίες, πάρτυ, ρεμπέτικά γλέντια οικονομικής ενίσχυσης μονοπώλησαν σχεδόν τις επικοινωνιακές δυνατότητες των στεκιών και των καταλήψεων και κατ' επέκταση των «συναφών» ελεύθερων δημόσιων χώρων.

σμού στους εναντιωματικούς χώρους δημιουργεί μια σύγχυση στην κοινωνική τους πρόσληψη. Αυτή η σύγχυση προβάλλεται από μέρος του κινήματος ως «κοινωνικοποίηση» των προταγμάτων και ως έξοδος από την «αυτοαναφορικότητα». Είναι πασιφανές ότι, είτε από κάποιους δεν έχει γίνει αντιληπτή η ιστορική δύναμη της Κοινωνίας του Θεάματος να αφομοιώνει ό,τι «αγγίζει» (και ποτέ το αντίστροφο), είτε κυριαρχεί η ματαιοδοξία ότι αυτοί οι κάποιои είναι πιο έξυπνοι από το Θέαμα και το χρησιμοποιούν...

Όπως και να έχει, η διαρκής αποσυλλογικοποίηση των ανατρεπτικών εγχειρημάτων, η απουσία της δυναμικής τους στο δρόμο (αντιστρόφως ανάλογη με τα μαζικά πανηγύρια στις συναυλίες συμπαράστασης), η θέσμιση της κατανάλωσης αλκοόλ στις εκδηλώσεις οικονομικής στήριξης ως ένδειξη έμπρακτης αλληλεγγύης, όλα αυτά είναι γεγονότα προς περίσκεψη και αναστοχασμό.

Αυτή η κουλτούρα εργαλειοποίησης και ανάλωσης της «τέχνης» είναι απολύτως λογικό να προβάλλεται και στη σχέση με τους ελεύθερους δημόσιους χώρους. Αντί να προκρίνεται μια αυταξία στη σχέση του εναντιωματικού κινήματος με τους ελεύθερους χώρους, να αναδεικνύονται ως χώροι ελευθερίας μέσα από μια διαρκή σχέση με πολυθεματικό χαρακτήρα στη βάση των ζητημάτων της καθημερινής ζωής, εντέλει, χρησιμοποιούνται σχεδόν κατά κόρον για εκδηλώσεις οικονομικής ενίσχυσης, καταπονούνται στη σχέση τους με τις γειτονίες, τις περισσότερες φορές με κακή διοργάνωση (εξοπλισμός ήχου, τουαλέτες, περιφρούρηση) και καταλήγουν να προσφέρουν τις κατάλληλες αφορμές προκειμένου να «καούν» ως χώροι φιλοξενίας της όποιας αντικουλτούρας.

Είναι καιρός να αναστοχαστούμε, στο βαθμό που μας αναλογεί η ευθύνη για την -σχεδόν ολοκληρωτική- απώλεια των ελεύθερων δημόσιων χώρων, με σκοπό την επανοικειοποίηση και τη διεκδίκησή τους από την εμπορευματική και κρατική διαχείριση. Τον τελευταίο καιρό παρατηρούμε από τη μεριά του κράτους την απόπειρα να περιθωριοποιηθούν και να ποινικοποιηθούν με σκοπό να εκδιωχθούν από τις πλατείες όλες εκείνες οι παρέες που για διάφορους λόγους τις έχουν συλλογικά οικειοποιηθεί. Πρόκειται για ένα πεδίο κοινωνικής διαλεκτικής από το οποίο η απουσία μας ή η περιστασιακή εργαλειακή μας παρουσία δε θα είναι μόνον αυτοκαταστροφική αλλά θα πάει πολλά βήματα πίσω κάθε απόπειρα για την κοινωνική απελευθέρωση.

“Ελεύθεροι χώροι και κοινωνική ανυπακοή, πλατείες και αντικουλτούρα”

κατάληψη **ΣΙΝΙΑΛΟ**
καποδιστρίου & Θεσσαλονίκης, πειλάειω
<http://sinialo.espiv.net> | sinialo@espiv.net

**ΦΕΡΤΑ
ΥΛΙΚΑ**

Το κείμενο αποτελεί την εισήγηση της ομάδας των “Φεριτών Υλικών” [με επιπλέον ενσωματωμένες παρατηρήσεις που έγιναν από συμμετέχοντες και συμμετέχουσες] σε εκδήλωση που συνδιοργάνωσαν στις 30 Νοέμβρη του 2024 με την κατάληψη Σινιάλο στο Αιγάλεω και με την ίδια θεματική.

ΛΑΤΕΡΝΑ

ΔΗΛΩΣΗ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣ

Η λατέρνα είναι μια πλατφόρμα που φιλοξενείται στην ιστοσελίδα του Ελεύθερου Κοινωνικού Ραδιοφώνου 1431AM στην οποία μπορούμε να ακούσουμε ονλάιν ή να κατεβάσουμε μουσική αδιαμεσολάβητα. Η πρωτοβουλία για τη δημιουργία της είναι απόρροια μίας ανάγκης για χειραφέτηση της μουσικής διανομής από τα δεσμά των εταιριών και τους όρους που μας επιβάλλουν. Η διαχρονική ανάγκη για να ακούμε τη μουσική με τους όρους μας, οδηγεί ανάλογα με την εποχή και τα μέσα να βρίσκουμε τις κατάλληλες λύσεις. Από τους πάγκους με τις κασέτες και τα σιντί που κατήργησαν έμπρακτα τη δήθεν αναγκαιότητα των μεσαζόντων και των μάντζερ, έτσι και στο σήμερα θέλουμε να βρούμε τρόπους να σπάσουμε την κυριαρχία των ιντερνετικών πλατφορμών πώλησης και stream. Αποφασίσαμε να δημιουργήσουμε τη λατέρνα γιατί νιώθαμε δυσφορία με τα μέσα διανομής της μουσικής που θέλουμε να ακούμε. Αναζητήσαμε έναν τρόπο διάδοσης της μουσικής χωρίς να βγάζουν χρήματα οι πολυεθνικές στις πλάτες μας, χωρίς να μας προμοτάρονται τραγούδια που το λιγότερο μας κάνουν να απδιάζουμε, απλά επειδή η δισκογραφική πληρώνει. Δε θέλουμε να μας αναγκάζουν -έστω και κατα λάθος- να ακούμε είτε κομμάτια με κακοποιητικό λόγο είτε άτομα με ανάλογες συμπεριφορές απλώς επειδή πατήσαμε “τυχαία αναπαραγωγή”. Ένα μέσο, χωρίς να υποχρεωνόμαστε να “νοικιάσουμε” τη μουσική πληρώνοντας premium για απρόσκοπτη ακρόαση άνευ διαφημίσεων και άθελα μας να πλουτίζουμε αφεντικά που αντιμετωπίζουν τους εργαζόμενους ως ανάλωσιμους επιβάλλοντάς συνθήκες δουλείας. Έτσι, λοιπόν, επειδή θέλουμε εμείς να αυτοοργανώνουμε τις ανάγκες, τις επιθυμίες και τη μουσική μας έκφραση, η χρήση αυτών των μέσων διανομής παραμένει ένας σημαντικός συμβιβασμός και μία υποχώρηση που συγκρούεται συνεχώς με τα πιστεύω μας.

Ο σκοπός του εγχειρήματος όμως δεν αφορά μια νέα “αυτοοργανωμένη λύση” που λειτουργεί ως αντικαταστάτης των ήδη υπάρχοντων μέσων. Μια τέτοια ερμηνεία θα μείωνε κατά τη γνώμη μας την αξία του. Είναι μία αντιπρόταση στον τρόπο με τον οποίο έχει στηθεί η μουσική διανομή στο σήμερα, μια προεικόνιση του πώς μπορούμε κάποιους τομείς που αγαπάμε και στους οποίους μπορούμε να προσφέρουμε, να τους προφυλάξουμε και να τους κρατήσουμε ζωντανούς μακριά από κάθε είδους εκμετάλλευση.

Πιστεύουμε ότι αυτοοργανωμένο δε σημαίνει πρόχειρο. Επιλέγουμε να σταθούμε ενάντια σε έναν πανίσχυρο εχθρό και αξίζει να παραθέσουμε ένα αξιοπρεπές αντιπρόταγμα. Άλλωστε, έτσι καθίσταται δυνατό να περάσουμε και το μήνυμά μας, ότι δηλαδή δεν χρειαζόμαστε κανένα διαμεσολαβητή για να καταφέρουμε αυτό που θέλουμε, να εκφραστούμε ανεξάρτητα χωρίς οι προσπάθειές μας να στερούνται δυναμικής όταν συγκρίνονται με των εταιριών.

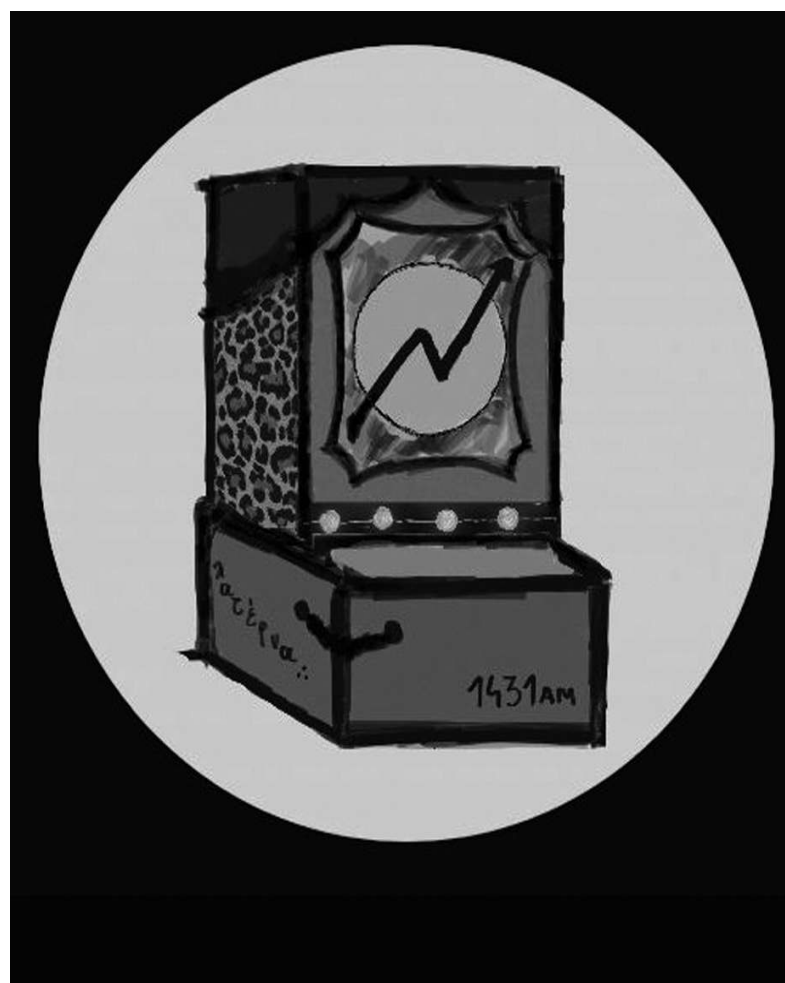
Η μουσική έκφραση μπορεί να είναι αυτοοργανωμένη, αντιεμπορευματική και αντι-ιεραρχική και αυτό έχει αποδειχθεί και συνεχίζει να αποδεικνύεται έμπρακτα καθημερινά όσο συνεχίζουμε να το διεκδικούμε. Έτσι, αρνούμαστε να συμπορευτούμε με την κουλτούρα του ανταγωνισμού που προσπαθούσε ανέκαθεν να επιβάλλει η μουσική βιομηχανία, η οποία οδηγεί τα ακροατά του εκάστοτε δημιουργού να καταναλώνουν περισσότερο, ώστε να βγαίνει πρώτο σε views, likes και βραβεία, τα οποία δεν έχουν καμία σημασία πέρα από το να ανεβοκατεβάζουν το στάτους και την “αγοραστική αξία” του “τυχαίου” πρώτου που προμοτάρεται. Πιστεύουμε ότι δεν υπάρχει πρώτη ή δεύτερη, καλή ή κακή μουσική. Όλα έχουμε σκέψεις και συναισθήματα που θέλουμε να επικοινωνήσουμε είτε με τη μουσική είτε με άλλους τρόπους και δεν υπάρχει μονάδα μέτρησης που να μπορεί να εκτιμήσει την αξία αυτών και να τα κατατάξει σε ένα νοητό βάθος. Γι αυτό τον λόγο, αποφασίσαμε η λατέρνα να μην έχει μετρητή για views, προβολές ή downloads.

Με τη λατέρνα θέτουμε νέους όρους με τους οποίους θέλουμε να λειτουργούμε αλλά από εκεί και πέρα, θεωρούμε ότι δεν είμαστε σε θέση να κρίνουμε το πώς το κάθε δημιουργό μοιράζεται τη μουσική του. Συνεπώς, δεν απαιτούμε να αποτελεί η λατέρνα μοναδικό σημείο ύπαρξης των έργων των δημιουργών ώστε να φιλοξενηθούν στην πλατφόρμα. Ωστόσο, δίνουμε έμφαση στα DIY χαρακτηριστικά του δημιουργού, τόσο στη μουσική του όσο και στους χώρους που στηρίζει με τη συμμετοχή του, τα οποία και θέλουμε να ενισχύσουμε αλλά και να αποδείξουμε πως μπορούν να επιβιώσουν ανεξάρτητα από τα πολυδιαφημιζόμενα, κοστοβόρα και κερδοσκοπικά μέσα διανομής που ήδη υπάρχουν.

Μακριά από λογικές καριερας και ροκ σταρ θέλουμε η λατέρνα να αποτελέσει μια πλατφόρμα όπου η σχέση δημιουργού και ακροατή γίνεται λίγο πιο αδιαμεσολαβητη. Το κάθε άτομο, λοιπόν, που επιλέγει να μας στείλει το έργο του, δίνει το πάσο για ελεύθερη πρόσβαση και χρήση της δημιουργίας του, καταργώντας έτσι την καταναλωτική σχέση που δημιουργείται σε άλλες πλατφόρμες.

Έτσι, φέραμε το εγχείρημα της “λατέρνας”. Δεν προτείνουμε μια εναλλακτική επιλογή με τα δεδομένα που μας έχουν οριστεί, αλλά μία αντιπρόταση διανομής της μουσικής. Μια πρόταση χωρίς μεσάζοντες, μάντζερ, συνδρομές και κέρδη. Μια πρόταση για να απελευθερώσουμε – έστω ένα κομμάτι της μουσικής – από συμφέροντα και αισχροκέρδειες.

Ελεύθερο Κοινωνικό Ραδιόφωνο 1431AM

στην πόλη ξερνάω τους περαστικούς μου φόβους...

...και μου τους επιστρέφει η αστυνομία
από το τμήμα απωλεσθέντων
με την επιβαλλόμενη κάθε φορά επίπληξη

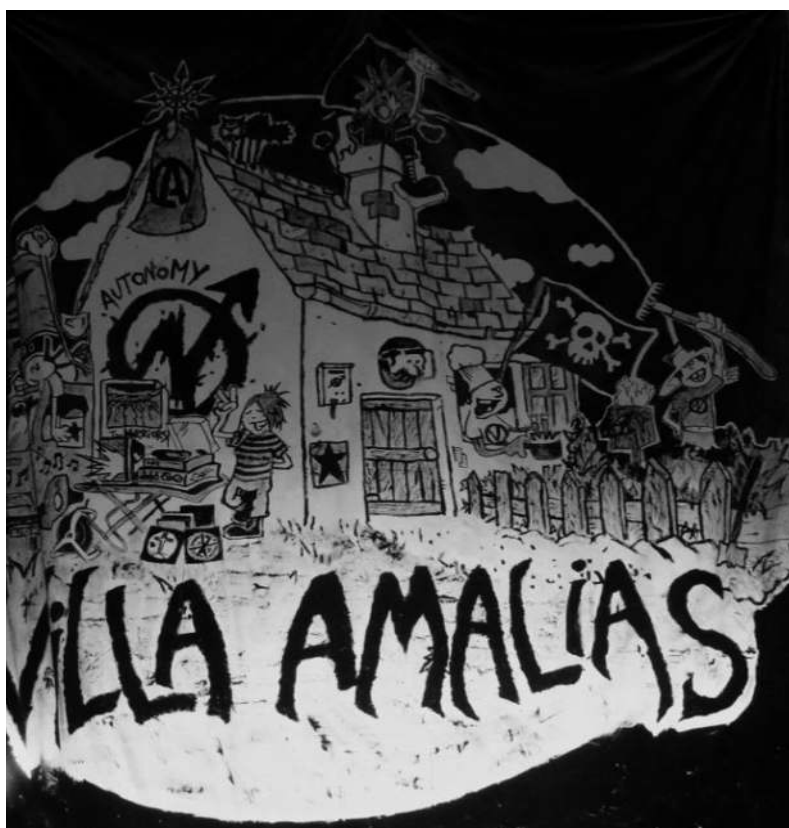

Η κατάληψη μέσα μας

Πρόκειται για έναν θεατρικό μονόλογο που παρουσιάστηκε από την ομάδα ΚΑ.Σ.Α. και χρωματίστηκε μουσικά από τον Θαλερό Κ. στο πλαίσιο του 2ημέρου εκδηλώσεων υπεράσπισης των καταλήψεων και των αυτοοργανωμένων χώρων που συνδιοργάνωσαν οι καταλήψεις Σινιάλο και Αγρός, τον Φεβρουάριο του 2023.

Κάπου εκεί έξω σπίνεται ένα φανταστικό σκηνικό όπου οι σκέψεις, τα συναισθήματα και τα βιώματα μετουσιώνονται σε λόγια. Καταληψιάς και κατάληψη επί ίσοις όροις υλικά και άυλα.

Και μια ιδιαίτερη εξομολόγηση ξεδιπλώνεται.

Ζητάτε να σας πω τον πρώτο μου σκοπό τα περασμένα μου γινάτια...

Κοίτα πως έρχονται τα πράγματα και το μυαλό θέλει να παίξει με τις λέξεις πάλι. Ένα τραγούδι του μεσοπολέμου να ξυπνά ένα μεταφορικό πόλεμο μέσα μου. Για το αν πρέπει οι στροβιλισμοί του μυαλού, η ταχυπαλμία στην καρδιά να αποκτήσουν λεκτική υπόσταση και να μιλήσω για εσένα, μαζί σου. Δεν το έχω κάνει στο παρελθόν. Αλλά κοίτα να δεις τώρα με τους στίχους του τραγουδιού αντί να μου έρθει στο νου ένας ανθρωπόμορφος έρωτας μου ήρθες εσύ. Που πολλές φορές σε αποκαλώ ντουβάρια επειδή -εντάξει- με την ετυμολογία είσαι, αλλά που για εμένα επί της ουσίας δεν είσαι. Ποτέ δεν ήσουν μόνο αυτό. Είσαι ο ζωντανός οργανισμός που εξαιτίας σου βίωσα, βιώνω και ελπίζω να συνεχίσω να βιώνω καταστάσεις που ούτε θα μου περνούσαν από το μυαλό. Που ορίσαμε και πλάσαμε η μία την άλλη. Που έχω την αίσθηση πως γνωρίζεις για μένα περισσότερα από κάθε άλλον.

Έτσι λοιπόν απόψε με αφορμή μια μελωδία θα σου μιλήσω για κάποια από εκείνα. Που τα έχεις ψυκανεμιστεί, τα έχεις αφουγκραστεί αλλά ποτέ δεν τα άκουσες ντυμένα με τη φωνή μου. Και θα τα πω όχι γιατί υπάρχει το αίτημα, αλλά η ανάγκη. Να βγω από το κέλυφος μου και εσύ από το ντουβάρι σου και να συναντηθούμε σε ένα φανταστικό περιβάλλον που τα ωραία και τα άσχημα συνομιλούν γύρω από το ίδιο τραπέζι, το δάκρυ και το χαμόγελο ερωτοτροπούν με πάθος, μακριά από κοινότυπα και πρέπει. Μακριά ίσως και από τα αυτονόητα.

Έλα να καθίσουμε εδώ. Εγώ στη μέση του δρόμου και εσύ εκεί αντίκρυ μου, να κοιταχούμε κατάματα, να ενώσουμε τις ανάσες μας και να σου πω.

Πως η υγρασία σου μπορεί να δείχνει ότι περονιάζει τα κόκκαλα μου αλλά ταυτόχρονα ποτίζει τη σάρκα μου και την κράτα ζωντανή. Υγραίνει τις ρίζες μου και με βοηθά να βλασταίνω συνέχεια και κάθε μέρα.

Να σου πω πως η φωτιά σου κάθε φορά βάφει γκρι μόνο τα πρώτα λεπτά ενός χωροχρονικού ουράνιου τόξου που ξεπηδά από τις φλόγες σου. Πως φροντίζει να μη με αφήνει ποτέ μόνη και πως τσακίζει τη σιωπή μέσα από δεκάδες πολύχρωμα σώματα που κουβαλάς στο σπίτι μας. Μεταξύ μας καμιά φορά κουβαλάς περισσότερα από όσα αντέχεις. Και δεν το κάνεις μόνο όταν «φλέγεσαι» για παρέα. Το κάνεις και στα φαγοπότια, και στις ανεπιθύμητες επισκέψεις, και τις νύχτες που θέλω να κοιμηθώ, και όταν γενικά σε γιατροπορεύω, και

στις βραδιές σου που θες να μοιραστείς τις δημιουργικές σου ανησυχίες. Τώρα που το σκέφτομαι καλύτερα το κάνεις συνέχεια. Μπορεί να ακούγεται σαν παράπονο, αλλά είναι η αλήθεια, με τα θετικά και τα αρνητικά της. Μια αλήθεια που θέλω να φροντίσεις, ακόμα κι αν κάποια στιγμή μισέψουνε τα βλέμματά μας, να μην την χάσεις.

Θέλω να σου πω πως εκείνες οι νύχτες που οι οινοπνεύματοι στίχοι σου ακυρώνουν τις ώρες κοινής ησυχίας, πέραν από πονοκέφαλο, μου δημιουργούν ανεξίτηλες χαρακιές στην ψυχή. Γιατί είναι αυτές που κουβαλούν τις μυστικές μας στιγμές, εκείνες που μου πασάρεις το διαλανθάνον σου πρίσμα και βλέπω πως ετούτος ο κόσμος είναι φωτεινός και ας είναι τέσσερις τα ξημερώματα, πως όλα μπορούν να αλλάξουν σε αυτόν τον κόσμο σα να αλλάζω σεντόνια Σάββατο πρωί. Έτσι απλά. Μπορεί βέβαια τα πρωινά να μου παίρνεις το πρίσμα πίσω, αλλά να σου εκμυστηρευτώ ακόμα κάτι; Κάθε φορά χαράσω πάνω του και ξεκλέβω μία ίνα για να πορεύομαι μέχρι την επόμενη στιγμή που θα θελήσεις να μου το προσφέρεις ξανά.

Θέλω να σου επιβεβαιώσω πως εκείνα τα ατελείωτα πήγαινε έλα του λόγου που φιλοξενείς δεν ηχοχρωματίζουν απλά το εσωτερικό σου. Υποθάλουν φιγούρες παραβατικές της καθημερινότητας. Παραβαίνουν τους νόμους της σιωπής, της αδιαφορίας, της εγκατάλειψης. Συνωμοτούν να μεγαλώσει η νύχτα, να αποκατασταθεί το μαύρο. Πότε σε κλίμα σύμπτωσης. Κατά το πλείστο με διαφορετικούς προσανατολισμούς. Διαφορετικές εστιάσεις και υποκειμένα. Ας είναι. Τίποτα δεν είναι τέλειο. Άσε που αυτό συμβαίνει ακόμη κι όταν η συζήτηση γίνεται με τον ίδιο σου τον εαυτό. Και είμαι σίγουρη πως μερικές φορές - όταν το πήγαινε δεν έχει έλα - με ακούς να μουρμουρίζω πως απελπίζομαι καθολικά. Τι να κάνω και εγώ! Αναγκαστικές μουσικές παρεμβάσεις επιβίωσης.

Θέλω να σου μιλήσω και να σε ευχαριστήσω για την αλφαβήτα των συναισθημάτων που το δημιουργικό σου χάος με εντατικούς ρυθμούς με έμαθε. Να γελάω όταν λίγες στιγμές πριν από τα παράθυρα αντίκριζα το φόβο. Να αγαπάω ό,τι το διαφορετικό τη στιγμή που ασφυκτιώ και γκρινιάζω που δε μου μοιάζει. Να μην ξεγελιέμαι με τα γιορτινά τραπέζια και να λυπάμαι γιατί στην κατακλείδα δεν είναι γιορτινά χρόνια. Να εκπλήσσομαι με τα ανθρώπινα τερτίπια και από άτομο να διατίθεται να δημιουργήσω μόρια που ευελπιστούν να μετατραπούν σε οργανισμούς. Να χαίρομαι για την τρωτότητα των χρόνων μου που θυμώνουν και οργίζονται απέναντι σε μια ατελέσφορη απεραντοσύνη. Να φοβάμαι μην και τα βήματά μου χάσουν το δρόμο τους. Να λατρεύω που παραμένω πίσω σε θέματα υγιεινής μέσα σε ένα αποστειρωμένο και καθαρό περιβάλλον. Να χαιρετίζω το θάνατο και το μίσεμα σαν να αντικρύζω ανατολή ηλίου.

Πολύ μίλησα. Και δεν είμαι σίγουρη πότε θα σου ξαναμιλήσω. Μα θέλω να ξέρεις κάτι τελευταίο. Την επόμενη φορά που θα γράψω για εσένα - όχι θα μιλήσω, αλλά θα γράψω... έχει διαφορά- μη διαβάσεις τους αστερίσκους, τις τελείες. Μη διαβάσεις τις παύλες και τις παύσεις.

Μπλέξαμε με τα σύμβολα και τα σημεία στίξης και χάσαμε την πρόταση.

Τον παλμό του συνθήματος. Την κραυγή που ταλαιπωρεί τις φωνητικές χορδές και φέρνει πονοκέφαλο.

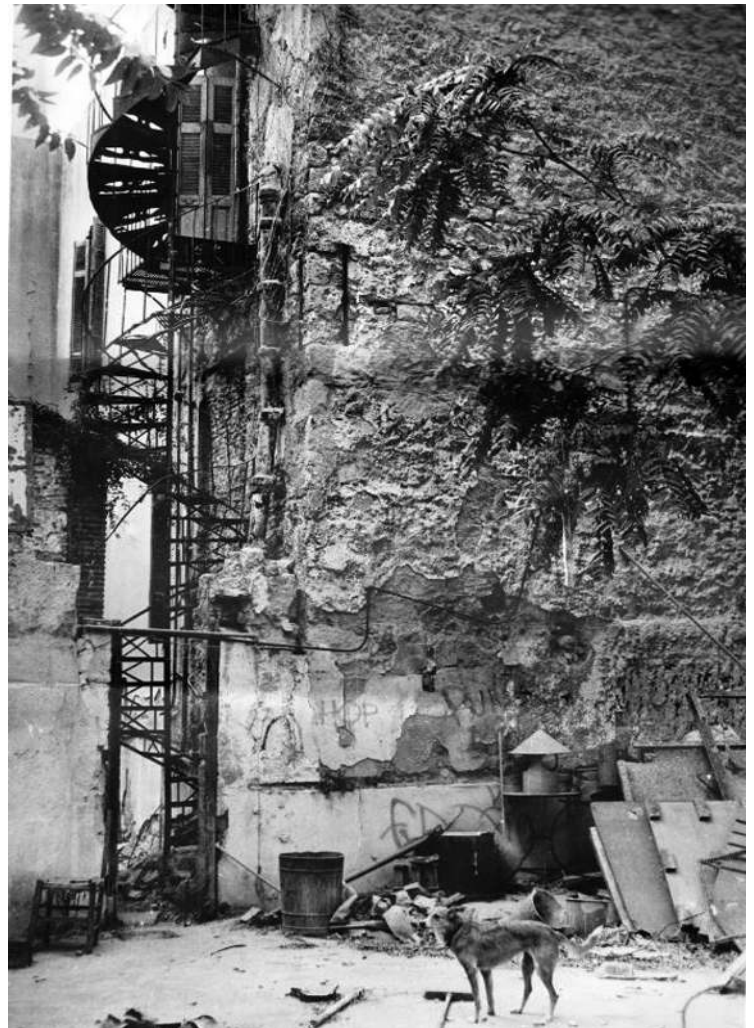
Είναι άτιμο πράγμα η αρτηριακή ποίηση.

Ξαν την πρόταση.

Που την εμπλουτίζεις με λέξεις και λοιπά «στολίδια» για να αποδόσεις ένα απλό γάμπσέ τα εις την επιτρεπόμενη καθομιλουμένη.

Και δεν είσαι γινάτι. Θα παραμένεις, όμως, πάντα σκοπός.

Mon amour

Η πέτρινη επιφάνεια του λάθους

Ένα αφόρητο "ΛΑΘΟΣ" χαράζεται παντού, τριγυρνάει σαν το σκύλο τη νύχτα, φωνάζει, στέκεται ν' αφουγκραστεί τη νίκη του, δείχνει τα δόντια του καθώς γελάει και μένει μετέωρο

ΛΑΘΟΣ,... που θες να το κρύψεις με το κεφάλι στην άμμο απηφώντας αυτή την αντίρροπη δύναμη που θέλει να το αφήσει κάτω από τον ήλιο για "ν' απορροφηθεί απ' τη ζωή" όπως τόσα άλλα -να γίνει σημαδάκι που πρέπει να είναι εκεί, μια ανάστροφη θύελλα γι' αντίσταση σε νομοτέλειες;

Η διάθεση να κοροϊδέψεις ένα "μικρό θάνατο" ακόμα κι αν η λογική απαξιώνει κάθε μορφής μεταφυσική;

Το πείσμα να γυρίσεις τον κόσμο ανάποδα να δεις αν πέφτουν ακόμα αστέρια - που έλεγε κι ο Βαλαωρίτης;

Η νίκη του γέλιου επί του δόγματος;

Ίσως, τελικά, η άρνηση του λάθους ως τέτοιων;

Και τί μαθαίνουμε απ' αυτό -πέρα από τις διαστάσεις του πόνου που συνεχώς διευρύνονται κι αχόρταγα σκάβουν τις ρίζες των μέχρι τώρα βεβαιοτήτων;

Τα λάθη σε κάνουν βουβό, κλώνοντάς σε στην αυτοκριτική ή στην άπνοια και τη γλυκιά νωχελικότητα της αυτοσυγχώρεσης.

Τα λάθη σε κάνουν φλύαρο σε λέξεις ή δάκρυα, μετατοπίζοντας κάποιες φορές τον πυρήνα έξω από σένα, ξερνώντας τη θλίψη στους πέντε ανέμους.

Τα λάθη, απανωτά, βίαια κι επίμονα στο χρόνο, εκνευρίζουν, πολώνουν, τρομάζουν, σα γαϊτανάκι πλησιάζουν κι απομακρύνονται, ζαλίζουν, θολώνουν, απογειώνονται...

Έχουν όμως και τα όριά τους -που είναι εκεί για να τα υπερβείς ρίχνοντας φως πάνω από τα αθώα μπουσουλήματά τους μέχρι την ασχήμια της ενηλικιάς τους. Σαν ένας άνθρωπος που μπαίνει ανάμεσα μας;

Θα μπορούσες να το πεις, αν αυτή η παρομοίωση δεν ακύρωνε τις αναγκαίες διακρίσεις ανάμεσα σε ενεργητική και παθητική φωνή και δεν έχανε το μέτρο των δύο πόλων της συνθήκης που δείχνουν να 'ναι σε ετοιμότητα είτε για να μειώσουν ή και να εξουδετερώσουν μέσα τους τις όποιες ευθύνες είτε για να αφεθούν να πνιγούν στις ενοχές.

Τα λάθη, λοιπόν, δεν είναι ανθρωπόμορφες Ερινύες ούτε μικροί θεοί, όσο κι αν η επέλασή τους προκαλεί -φαινομενικά και μη- ακατάλυτα αποτελέσματα. Δεν είναι η κορυφή κάποιου μικρόκοσμου, το σκοτεινό και κοχλάζον κέντρο της γης -που η μη κατάκτησή της σου αφήνει το άλλοθι για "επαναλαμβανόμενες προσπάθειες".

Τα λάθη φέρνουν την επίγνωση ότι τα κουβαλάς μέσα σου και χοροπηδάνε κάπου εκεί στα πλευρά σου κάθε που κάνει κρύο, ότι παραμονεύουν για να σε κάνουν να μουδιάσεις με το που βγαίνεις βόλτα στη ζωή, να σου κόψουν ένα κομμάτι απ' τα φτερά σου θυμίζοντάς σου εκκρεμότητες που δε γίνεται πια να αντιμετωπιστούν και θλίψεις που αποτίουν φόρο τιμής σε ασίγαστες μνήμες.

Τότε μάλλον είναι που η σεμνότητα απέναντί τους γίνεται η αποδοχή μιας ήττας, της διαδικασίας να "μικραίνουμε" ο ένας μέσα στον άλλο...

Τότε είναι που έρχεται η σειρά της επίκλησης μιας οχύρωσης που ίσως και να πνιγνοερχόταν πάνω κάτω σαν τα ρολά των καταστημάτων, Σάββατο μεσημέρι - Δευτέρα πρωί. Η επαναφορά στην αυτάρκεια, στη μικρή μας ελευθερία, στον περιφραγμένο χώρο του ελέγχου των επιθυμιών.

Και τα σύνορα των κόσμων -πάντα, όμως, τόσο παράλογα και αλαζονικά που σε προκαλούν να τα γκρεμίσεις από οργή που σε κάνουν να ισοπεδωθείς πάνω στην πέτρινη επιφάνειά τους όταν τα ξανασυνατήσεις.

Πότε αποκαμωμένη σα σάκος του μποξ που συναντήθηκε με φαντάσματα, πότε δυνατή σαν πυγμάχος.

Μαντινάδες και ριζίτικα της φυλακής

[αναδημοσίευση αποσπασμάτων]
Ανθολογία από τον Βαρδή Τσουρή

Σημείωμα της έκδοσης

Ήταν 4 Μάη του 2017 η μέρα που ο σύντροφος αναρχικός Βαρδής Τσουρής έφυγε οριστικά από κοντά μας, αφήνοντας πίσω του το παράδειγμα μιας ανυπόταχτης ζωής, ενός σπάνιου τρόπου να υπάρχεις και να αγωνίζεσαι μέχρι τέλους για έναν κόσμο που *“ο θάνατος δε θα έχει πια εξουσία”*.

Η περπατησιά του άφησε σημάδι ανεξίτηλο όχι μόνο στο μυαλό και την καρδιά των στενών φίλων, των συντρόφων και των αγαπημένων του προσώπων, αλλά και στη συλλογική μνήμη των ανθρώπων του τόπου που γεννήθηκε, έζησε και έδρασε.

Μελετώντας τα τελευταία δύο χρόνια, το ανεξάντλητο προσωπικό και πολιτικό αρχείο του Βαρδή (που με τη χαρακτηριστική του σχολαστικότητα, κρατούσε *ενήμερο μέχρι και το τέλος*) ανακαλύψαμε τον πολυθεματικό του πλούτο. Μια πρώτη απόπειρα αξιοποίησης αυτού του υλικού είναι και το έντυπο που κρατάτε στα χέρια σας.

Ο Βαρδής είχε φροντίσει όντας φυλακισμένος για την πολιτική του δράση (το 1982, το 1991 & το 1992) να συγκεντρώσει τις ακατέργαστες ρίμες των συγκρατούμένων του, να τις αρχειοθετήσει και αρχικά να τις παραχωρήσει προς δημοσίευση, σε συνέχειες, σε τοπική εφημερίδα των Χανίων το 1992. Εδώ είναι η πρώτη φορά που παρουσιάζονται σε μια αυτόνομη έκδοση.

Θεωρούμε πως η ιδιότητα αυτή “ποίηση της φυλακής” διατηρεί και στις μέρες μας την ιδιαίτερη αξία της. Κυρίως για την επιμονή της να μας υπενθυμίζει ότι το σύστημα απονομής της αυτοαποκαλούμενης “δικαιοσύνης” μοιάζει με το φίδι που δαγκώνει συνήθως τους “ξυπόλυτους” ...

Κύκλος συντρόφων
Χανιά, Νοέμβρης 2019

Για τις μαντινάδες της φυλακής

Φιλοξενούμενος του κράτους και δωρεάν διατροφόμενος με έξοδα των φορολογουμένων, για να βγάλω την υποχρέωση (στους φορολογούμενους, όχι στο κράτος), έκανα και λίγη δουλειά. Κατέγραψα τις μαντινάδες με θέμα τη φυλακή που λένε οι συνάδελφοι εδώ και πρόσθεσα όσες θυμήθηκα από παλιότερες διαμονές μου το 1982 και 1991.

Τις δίνω για δημοσίευση όλες χωρίς επιλογή, παρά το ότι κάποιων η μοιρολατρία και η παραίτηση με ενοχλούν. Ο καθένας ας διαλέξει όποιες του αρέσουν. Δεν δικαιούμαι να κρίνω την έμμετρη έκφραση συναισθημάτων ανθρώπων που για μέλλον ή παρελθόν τους έχουν 5-10-15 χρόνια φυλακής.

Η νοηματική ταξινόμηση είναι κουραστική υπόθεση λόγω της πολυσημίας πολλών. Διαφορές υπάρχουν επίσης στο ιδίωμα κατά περιοχή προέλευσης. Άλλες διαφορές, και όχι μόνο στα γλωσσικά στοιχεία, εξαρτώνται από το χρόνο σύνθεσης. Κάποια δίστιχα ηλικίας δεκαετιών μεταβιβάζονται από παλιούς σε νέους, κάποια αυτοσχεδιάζονται ατομικά και ομαδικά. Μερικές λέξεις ή ημιστίχια αλλάζουν κατόπιν προτάσεως και ομοφωνίας. Οι νέες συνθέσεις κυκλοφορούν από φυλακή σε φυλακή με τις μεταγωγές. Γρήγορα εξαπλώνονται. Τετράδια ολόκληρα αντιγράφονται, ανθολογούνται ή ανταλλάσσονται. Άλλες σκαλίζονται και διαβάζονται σε προσωρινές διαμονές σε τοίχους κρατητηρίων και μεταγωγών.

Τις αφήνω με την τυχαία σειρά καταγραφής, ανάκατες, παραπονιάρικες, ερωτιάρικες, μοιρολατρικές, εγωιστικές, εκδικητικές, ειρωνικές, περήφανες, παλιές και καινούργιες, ανωγειανές, σφακιανές, κι αποκορωνιώτικες.

Περίορισα τις σημειώσεις σε διευκρινίσεις λέξεων για τους τυχόν μη Κρητικούς αναγνώστες.

Σχόλια πάνω στη μορφή και στο περιεχόμενο δεν χρειάζονται. Η μορφή είναι όμορφη και το περιεχόμενο από μόνο του συνιστά καταγγελία του συστήματος απονομής της αυτοαποκαλούμενης “δικαιοσύνης”.

Βαρδής Τσουρής

Φυλακές Χανίων 13-10-92

Ένα κλαδί βασιλικό ποτίζω στο κελί μου,
μερονυχτίς τα δάκρυα το σβήσανε, πουλί μου.

Κλεισμένος μέσα στο κελί ώρα π' αυγή χαράζει
θωρώ στο σταυροκάγκελο μια βιόλα και σου μοιάζει. (1)

Κλεισμένος μέσα στο κελί κι είναι τα ροδ' απ' όξω
μα 'ναι διπλά τα κάγκελα και δεν μπορώ να κόψω.

Δεν το λυπούμαι το κορμί, δεν το 'χα γηρασμένο,
να μαραθεί στη φυλακή ετσά 'τόνε γραμμένο.

Ποτέ μου δεν τ' ανήμενα να 'ρθω σε τέθιο χάλι,
στη φυλακή να βρίχνομαι και να μ' ορίζουν άλλοι.

Η νύχτα με παρηγορά κι η μέρα με πληγώνει,
γιατί 'μαι μέσα στη φλακή και τρώνε με οι πόνοι.

Στη φυλακή με βάλανε κι απάνω κάτω τρέχω,
πόσο θα με δικάσουνε ακόμη δεν κατέχω.

Στη φυλακή τον άνθρωπο ούλοι το λησμονούνε,
σαν το 'κκλησάκι στο βουνό, που δεν το λουτρογούνε.

Δε με πειράζει ανε διαβεί σ' ένα κελί η ζωή μου,
φτάνει να φέρνεις πού και πού σκias την αθιβολή μου. (2)

Εis τω Χανιώ τη φυλακή την τιμεντοστρωμένη,
απάνω - κάτω πορπατώ με την καρδιά θλιμμένη.

Ποτέ μου δε το λόγιασα ετσά να καταντήσω
και στην παντέρμη φυλακή τα νιάτα μου ν' αφήσω.

Στη φυλακή μ' εβάλασι, θαρrouσι θα μερέψω,
μ' απής και μ' απολάρουσι, μια γκοπελιά θα κλέψω. (3)

Η φυλακή 'ναι μάνα μου κι οι πόρτες αδερφές μου,
και τα ψηλά παράθυρα οι γι' αγαπητικές μου.

Δεν είναι πόνος να πονεί, πόνος να θανατώνει,
σαν το κλειδί τη φυλακής που καθ' αργά κλειδώνει. (4)

Κάθε πρωί σηκώνομαι και τη σκοπιά κοιτάζω,
θωρώ τσοi χωροφύλακες και βαριαναστενάζω.

Μες στα μπεντένια τα ψηλά, τα σιντεροδεμένα,
άδικα φέρανε πολλούς και φέρανε κι εμένα. (5)

Κι αν έκαμα στα σίντερα και στσι χοντρούς κουτσούρους,
τα παλικάρια βάνουνε, δε βάνου τσοι μπουμπούρους. (6)

Απού δε μπει στη φυλακή, δε νοιώσ' αγάπης πόνο,
δε δοκιμάσει ξενιθιά, άδिका ζει στον κόσμο.

Η θάλασσα τρώει βουνά και τα βουνά λιοντάρια,
και η παντέρμη φυλακή τρώει τα παλικάρια.

Άνοιξε πόρτα έρημη να βγουν οι φλακισμένοι,
γιατί ειν' οι περισσότεροι άδικα δικασμένοι.

Στη φυλακής τα σίντερα κάθομ' απελπισμένος,
και από φίλους και δικούς είμαι ξεχωρισμένος.

Έντα τη θέλω τη ζωή κι αν είναι κι άλλην τόση,
εφ' όσο μες τη φυλακή και το κορμί θα λιώσει.

Τση μοίρας μου 'τονε γραφτό κατάδικος να γίνω,
και στην αυλή τση φυλακής, τα ρούχα μου να πλύνω.

Μοίρα μου, άλλα βάσανα δεν είχες να μου δώσεις
και μ' έριξες στη φυλακή για να με φαρμακώσεις.

Στη φυλακής τα σίντερα κάθουνται δυο παγώνια,
τόνα δικάς' ισόβια, τ' άλλο μοιράζει χρόνια. (7)

Ξυπνώ και βλέπω σίντερα και πόρτες κλειδωμένες
και βλέπω και καρδιές θλιφτές και παραπονεμένες.

Στη φυλακή με βάλανε και πώς θα σου ξεχάσω,
διάλε την ώρα που περνά, να μην αναστενάζω.

Στη φυλακής τα σίντερα απόκαμα να στέκω,
και τσοι φυλάκους να ρωτώ και γράμμα να μην έχω.

Αν ονομάζετε θεό, προβάλλετε να δείτε,
τση φυλακής τσοι τυχερούς και να τσοι λυπηθείτε.

Μπαίνει κιανείς στη φυλακή για μιαν αιτία πάντα,
μα μπαίνει και κιαμιά φορά και δε κατέχει γιάντα.

Ο άνθρωπος στη φυλακή λιώνει με ησυχία,
σαν το κερί που καίγεται μέσα στην εκκλησία.

Είχα καρδιά που άντεχε θεριά να πολεμήσει,
μα έκαμέ την η φλακή το χάρο να ζητήσει.

Η πολίχνη στο ημίφως μπορεί να υπάρχει, σίγουρα έχει υπάρξει και έχουμε υπάρξει μέσα σε αυτή. Μέσα στην πολίχνη και κάτω από το ημίφως, αναπτύσσονται οι κοινωνικές ροές, η ζωή με όλους τους πόθους, τους αγώνες, την ματαιώση. Μέσα στην πολίχνη τούτη, οι σχέσεις των ανθρώπων δεν τέμνονται από τις ροές του κεφαλαίου, ως εκ τούτου η μικρή αυτή έκταση γης δεν δύναται να πουληθεί, δεν κοστολογείται. Θέλει να συντροφεύσει σε διαδρομές, στιγμές και απόπειρες και έτσι διανέμεται ελεύθερα, με βάση το αν άνθρωποι μπορούν να βρουν εντός της σπαράγματα της δικής του ύπαρξης. Κάτω από το ημίφως λοιπόν, ανάμεσα στα πιο ζεστά φώτα θα ανταμώσουμε. Ξανά. Όπως άλλωστε λένε και στο συντροφικό εγχείρημα 'Φερτά Υλικά', η εξεγερσιακή ευαισθησία θα είναι πάντα ανεκτίμητη, για πάντα.

Κέρκυρα, 2024

Λίγο πριν τον απόπλου

Μονάχα μην καταλάβεις αργά.
Μην ζητήσεις το καλοκαίρι
σε χειμωνιάτικους λειμώνες
Και μην απορείς που την άνοιξη
τα δέντρα ξεγυμνώνονται.
Μονάχα τους χείμαρρους
για λιμνάζοντα νερά μη λογίσσεις
Και μην προσποιηθείς άγνοια
για το παραπάνω ποτήρι απόψε.
Τώρα που τέλειωσε ο τζόγος
και έρχεται ο λογαριασμός,
από εμένα μη ζητάς δανεικά.
Τα χάρισα όλα.

Σημειώσεις για μια Πύλο και ένα έγκλημα

Ποια είναι άραγε η γενέθλια γη,
όσων το χώμα που τάφηκαν δεν έχει σύνορα;

Τι είναι άραγε η θάλασσα για εκείνους
που στις ακτές της δεν ερωτεύτηκαν
μα στο βυθό για πάντα καθήκαν;

Κοίτα τις προβλήτες πως χάνονται
μες στους ανθρώπους,
δες πως τα τοπία πληγές γίνονται,
πως οι σιωπές εκκωφαντικά ηχούν.

Μια μάχη μεταξύ άρσης και θέσης

Δεν γράφω ποίηση άρτια, δουλεμένη,
ξέχωρη από την ζωή
Γράφω για εμένα και για όλους,
γράφω με πόνο για τον πόνο
Στίχους πεινασμένους,
για όσους νηστικοί παραμένουν

Με πόνο γράφω για τον πόνο,
όσων στα χωράφια ματώνουν
για εκείνους που στα φανάρια
και στους δρόμους βλέπουν
την ζωή τους να προσπερνά
για τους έρωτες γράφω.
Όχι τους ανεκπλήρωτους, μα για εκείνους
που η πραγμάτωση δεν αρκούσε

Σε μέρες ανείπωτης βίας επιβιώνουμε,
κάθε ημέρα σαν ανάπηρος πολέμου επιστρέφω
από τα καθημερινά χαρακώματα

Και γνωρίζω πια. Έχουμε να ματώσουμε
για περισσότερα από όσα νομίσαμε,
Εμείς οι αρνητές των ημερών μας, οι κομιστές
ζωής.

Αυτοεξορία

Έχω κλειστεί μέσα σε ένα τείχος από γραφτά και σε-
λίδες
Φως δεν μπαίνει, μόνο κάποιες μουσικές

Κουβαλώ την κατάρα προς τον ήλιο ξανά να συρθώ,
μα η άμμος είναι καυτή γιατί μνήμη είναι

Σου έστειλα ποιήματα και πίσω γύρισαν με ένα μα-
χαίρι,
Σου χάρισα ένα λουλούδι και δεν εκτιμήθηκε άλλο
πέρα απ' το αγκάθι

Και έμαθα πια πως δεν χωράω πουθενά στον χάρτη

Θερισμός

Ήρθε η εποχή του θερισμού.
Τα συναισθήματα αποπλώθηκαν,
τα κορμιά βίωσαν την απώλεια
Μα είναι κάτι που συνέχισε να προσπαθεί,
με στίχους και πράξεις.
Προπαντός με πράξεις.

Τράβηξε ίσα στην θάλασσα,
ξέπλυνε στα βαθιά τους φόβους,
Άπλωσε τους να στεγνώσουν και θα δεις.
Νυχτολούλουδο θα μοσκοβολήσει.

Μείζονα απολογία σε μικρούς στίχους

Ζητάω συγγνώμη. Πίστεψα πολύ σε κάποια ποιήματα
και στις σχέσεις των ανθρώπων.
Ζητάω συγγνώμη γιατί πίστεψα σε όσα
με το αίμα της ψυχής γράφονται
Ζητάω συγγνώμη από την μνήμη,
διότι στην λήθη δεν την παρέδωσα
Και από τα αισθήματα που ζωντανά
τα κράτησα, από του χρόνου το σφαγείο

Παρακαταθήκη

Έμεινα εδώ. Σαν παλιός αντάρτης
που δεν επέλεξε την φυγή
Που με εκείνη την όμορφη επιμονή,
μέσα στα συντρίμια ζωή συνεχίζει να ψάχνει

Έμεινα για καιρό βιβλίο με κιτρινωμένες σελίδες,
που τα ομορφότερα χέρια το άγγιξαν.
Και έμεινες ωκεανός.
Με όλα τα χρώματα, τα ύψη και τα βάθη.

Και έμεινα το βιβλίο που μιλά
για την όμορφη επιμονή
και ταξιδεύει στα κύματα σου.

Υπεύθυνη δήλωση

Αποζητώ από τον έρωτα να με στροβιλίσει,
Σε ουράνιες διαδρομές να με ψηλώσει,
Σε γκρεμούς να αποπειραθεί να με τσακίσει

Αποζητώ από τον έρωτα σε ερωτήματα
να θέσει τις αλήθειες μου
Σε άγνωστη γη να δοκιμάσει τα περιεχόμενα του
Αποζητώ από τον έρωτα, να είναι στίχος, τραγούδι,
ζωή. Όλα ένα

Αποζητώ από τον έρωτα την πραγμάτωση
Και η μοναξιά να είναι μόνο μια στιγμή, μικρή,
στην επούλωση των αμυχών

Δεν τον θέλω αναίτια θορυβώδη, μα βαθιά ανθρώπινο
Να κουβαλά όλου του κόσμου τις μυρωδιές και τα
χρώματα
Δεν τον θέλω μικρό, απεναντίας ψηλότερο από εμένα

Θέλω τις θέσεις και τις άρσεις αυτές και εσύ να τις
θέλεις

Αυτό που επιθυμούμε δεν είναι παρά η αμοιβαιότητα

Αυτό που ζητήσαμε είναι να μην στραγγίζουν
τα συναισθήματα μας σα σφαχτάρι σε γιορτινό κλίμα
Και ο τρύγος να χει μαζί του έρωτα και όχι πόλεμο

Εκείνο που θέλησα είναι να διαβάσω μια σελίδα
Χωρίς να συναντήσω εκεί εσένα που με πλήγωσες
αλλά εσένα που με αγάπησες
Και να απαλειφθεί ο πόνος με το αίσχρό του physique

Θελήσαμε να μην βρεθούμε εγκαταλειμμένοι
σαν οδηγός 125 κυβικών εν ώρα καταναγκασμού
Και μια φορά να επιλέξουμε και εμείς
αν θέλουμε να δούμε το τέλος της ιστορίας
Πληρώνω το μάρμαρο, αν θέλω το σπάω

Ένα μήνυμα ή μια κλήση περιμέναμε,
κάποιες φορές το να είσαι άνθρωπος είναι τόσο απλό
Και τα αστέρια τόσο δεδομένα.
Μα για πόσο;

Οι γραφές μιλάνε κανονιστικά προστάζοντας
Καμία δεν μιλά για το χαμόγελο σου
Εγώ μονάχος μου διαβάζω την σημειολογία
των ματιών σου
Απόψε που ακόμα και ο φόβος δείλιασε
μπροστά στην απόφαση

Η "πολίχνη στο ημίφως" του Ανδέα Βουτσινά είναι το πρώτο εκδοτικό εγχείρημα της συντακτικής ομάδας των "Φερτών Υλικών". Σκοπός μας είναι να στηρίξουμε, στο μέτρο των δυνατοτήτων μας, ανθρώπους που, με επιλογή τους, θέλησαν ή θέλουν να εκφραστούν όχι μόνον έξω από το πλαίσιο του εμπορευματικού κόσμου αλλά και ενάντια σε αυτόν. Για να φτάσει στα χέρια σας στέλνετε μήνυμα στο fertaylika@gmail.com

**ΦΕΡΤΑΎ
ΥΛΙΚΑ**

fertaylika.org

για επαφή:
fertaylika@gmail.com